

5. Курило В.І. Про систему джерел адміністративного права України / В.І. Курило // Юридичний вісник. – 2009. – № 2 (11). – С. 30–33.
6. Іванищук А.А. Нормативне регулювання діяльності судової гілки влади: нормативно-правові аспекти / А. А. Іванищук // Форум права. – 2013. – № 1. – С. 355–358. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2013_1_62.pdf
7. Марчук В.М. Нариси теорії права / В.М. Марчук, Л.В. Ніколаєва. – К. : Книга, 2004. – 376 с.
8. Тополь Ю.О. Джерело та форма права: поняття, зміст, проблема співвідношення / Ю.О. Тополь // Університетські наукові записки. – 2012. – № 1. – С. 145–151.
9. Забокрицький І.І. Поняття джерел конституційного права: проблеми визначення / І.І. Забокрицький // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Право». – 2013. – № 6. – Ч. 1. – С. 55–59.
10. Указ Президента України від 15 листопада 2001 року № 1092/2001 «Про Національну програму відродження та розвитку Українського козацтва на 2002–2005 роки» // Офіційний вісник України. – 2001. – № 47. – Ст. 2055.
11. Указ Президента України від 4 січня 1995 року № 14/95 «Про відродження історико-культурних та господарських традицій Українського козацтва» // Урядовий кур'єр. – 1995. – № 5. – Ст. 8.
12. Указ Президента України від 4 травня 2007 року № 378/2007 «Про заходи з підтримки розвитку Українського козацтва» // Офіційний вісник України. – 2007. – № 7. – Ст. 127.

МАКУШЕВ П. В.,

кандидат юридичних наук, доцент,
декан юридичного факультету
(Дніпропетровський гуманітарний
університет)

ЛЯСКОВЕЦЬ О. В.,

кандидат юридичних наук, доцент
кафедри загальноправових дисциплін
(Дніпропетровський гуманітарний
університет)

УДК 349.2

**ДО ПИТАННЯ ПРИНЦИПІВ ДІЯЛЬНОСТІ
ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ**

Стаття присвячена важливості дослідження системи принципів організації та діяльності Державної виконавчої служби України, що обумовлюється їх своєрідною несучою конструкцією, на якій базуються і реалізуються окремі норми права, що визначають структуру, правовий статус та правозастосовну діяльність цього державного органу.

Ключові слова: принципи діяльності державної виконавчої служби, функціональні принципи, адміністративно-процесуальне регулювання.

Статья посвящена важности исследования системы принципов организации и деятельности Государственной исполнительной службы Украины, которая обусловлена своеобразной несущей конструкцией, на которой базируются и реализуются отдельные нормы права, и определяют структуру, правовой статус, а также правоприменительную деятельность данной службы.

Ключевые слова: *принципы деятельности государственной исполнительной службы, функциональные принципы, административно-процессуальное регулирование.*

Article is devoted to the importance of the study of the principles of organization and activities of State executive service of Ukraine, which is a kind of carrier obumovlena konstruksieygde based and implemented separate rule of law and determine the structure, legal status and enforcement activities of the service.

Key words: *principles of action of state executive service, functional principles, administrative protsesualnoe regulation.*

Вступ. Принципи права – це основні ідеї, вихідні положення, які закріплені в законі, мають загальну значущість, вищу імперативність і відображають суттєві положення права. Вони є основним критерієм для правотворчої, правозастосовної та правоохоронної діяльності державних органів, зокрема державної виконавчої служби.

Це особливо важливо для державних виконавців, які за характером діяльності нерідко потрапляють у ситуації, коли вони потребують принципу верховенства права щодо них самих.

На думку М.Й. Штефана, важливість принципу «обов'язковості вимог державного виконавця та своєчасності виконання рішень» незаперечна і потребує активної та рішучої державної підтримки. Обов'язковість виконання вимог державного виконавця забезпечується низкою негативних наслідків, спричинених невиконанням порушником означених вимог: стягнення виконавчого збору, цивільна, адміністративна та кримінальна відповідальність. Наразі існують державні органи, які цілком виведені з-під реального впливу державної виконавчої служби на шкоду державним інтересам [8, с. 216].

Оскільки зайшла мова про принципи, то доцільно було б здійснити науковий аналіз принципів діяльності й організації Державної виконавчої служби України, оскільки вони є своєрідним орієнтиром для виявлення проблем її функціонування.

Постановка завдання. Стаття присвячена важливості дослідження системи принципів організації та діяльності Державної виконавчої служби України, що обумовлюється їх своєрідною несучою конструкцією, на якій базуються і реалізуються окремі норми права, що визначають структуру, правовий статус та правозастосовну діяльність цього державного органу.

Результати дослідження. Принцип (від латинського «principium» – першооснова, основа) як поняття в теорії відображає в системі державного управління закономірності, відносини, взаємозв'язки між її елементами [10].

Принципи синтезують і відбивають об'єктивність законів суспільного розвитку, характерні риси практики управління.

Практична дія принципів державного управління також не залежить від них самих, а цілком визначається відношенням до них людей. Мало знати принципи, треба ще хотіти і могли застосовувати їх в управлінських процесах.

Аналіз чинного законодавства дозволяє виділити дві групи принципів функціонування Державної виконавчої служби України:

– спеціальні (властиві лише діяльності Державної виконавчої служби України).

До загальних принципів належать такі: верховенство права, законності правової впорядкованості, системності, гласності, пріоритетності прав громадян, реординації, субординації, науковості, комбінування, професіоналізму і компетентності, персональної відповідальності, компетенційності, контролю, неупередженості, плановірності.

До спеціальних відносяться такі принципи: одноособовості прийняття рішення в конкретному виконавчому провадженні, своєчасності виконання рішень, обов'язковості вимог державного виконавця, повного виконання рішень, безпосередності виконавчої діяльності.

Характеризуючи принципи діяльності Державної виконавчої служби України, необхідно виділити принцип верховенства права. У ньому втілюється забезпечення неухильного дотримання прав і свобод стягувача, боржника та інших учасників виконавчого провадження, адміністративного та судового оскарження суб'єктами виконавчого провадження рішень, дій або бездіяльності державних виконавців та інших посадових осіб Державної виконавчої служби [2]. На запровадження цього принципу слід спрямувати роботу з формування правової свідомості учасників виконавчого провадження.

Одним із загальних принципів організації діяльності Державної виконавчої служби України виступає принцип законності.

Принцип законності є базовим у будь-якій державі. Згідно зі статтею 19 Основного Закону України органи державної влади та місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та в спосіб, передбачений Конституцією України.

Дотримання законності в діяльності Державної виконавчої служби України означає:

- дотримання посадовими особами Державної виконавчої служби України нормативно-правових актів та індивідуальних актів управління;
- узгодженість індивідуальних актів управління з нормами нормативно-правових актів, а також індивідуальними актами вищого рівня;
- прийняття управлінських рішень посадовими особами Державної виконавчої служби не лише відповідно до «букви закону», тобто чинного законодавства та підзаконних нормативних актів, але й «духу закону», тобто принципів права, згідно з якими і були прийняті відповідні норми чи рішення.

Остання ознака є особливо важливою через наявність в органах Державної виконавчої служби України такої характерної можливості, як свобода адміністративного розсуду.

Тісно пов'язаний із принципом верховенства права і законності принцип правової впорядкованості. Цей принцип об'єктивно обумовлює необхідність головним чином законодавчого визначення, причому в «правових» законах, основних аспектів цілей, функцій, структур, процесу самих принципів організації та діяльності органів Державної виконавчої служби України [9].

Серед загальних принципів функціонування Державної виконавчої служби України важливе значення має принцип системності. Сутність цього принципу полягає в об'єднанні при відповідній диференціації, окремих взаємообумовлених видів діяльності, необхідних для реалізації конкретних цілей Державної виконавчої служби України та управління нею.

Недооцінка Державної виконавчої служби України як цілісної системи у всьому різноманітті її внутрішніх і зовнішніх взаємозв'язків може призвести до непогодженості окремих сторін її діяльності, суперечливості прийнятих рішень управління.

Використовуючи принцип гласності, суспільство здійснює контроль за діяльністю органів Державної виконавчої служби України. У результаті цього послідовне дотримання принципу гласності активно працює на процес зміцнення законності. Зміст гласності як принципу в діяльності органів Державної виконавчої служби України – це забезпе-

чення правдивою, своєчасною інформацією громадськість, учасників виконавчого провадження та осіб, які залучаються до проведення виконавчих дій.

Принцип пріоритетності прав громадян юридично пов'язує і позитивно обмежує дії держави та її органів. Визначивши права та свободи людини як найвищу цінність, Конституція України закріпила їх визначальними для діяльності та політики держави. Відповідно кожен орган Державної виконавчої служби повинен створюватись і функціонувати не задля задоволення тих чи інших потреб державних виконавців, а для найповнішої реалізації інтересів громадян країни та публічного інтересу.

Реалізація принципу реординації у виконавчому провадженні проявляється так: стягувач звертається до відповідного відділу Державної виконавчої служби України з вимогою про примусове виконання рішення суду або іншого юрисдикційного органу, при цьому він має право отримати стягувальні суми чи майно в строки, передбачені законодавством, з дотриманням усіх його прав та інтересів без завдання йому будь-якої шкоди, але сам повинен дотримуватися правил виконавчого провадження, не перешкоджати державному виконавцю при проведенні виконавчих дій, виконувати всі його вимоги та не вчиняти правопорушень, за які у виконавчому провадженні встановлена відповідальність. Державний виконавець, що відкрив виконавче провадження, вправі вимагати належного виконання сторонами своїх обов'язків, а також сам наділений широким колом прав, що сприяють виконанню ним своїх службових обов'язків.

У свою чергу, В.С. Щербак дає характеристику ще кількох принципів, а саме: принцип субординації проявляється у відносинах підпорядкованості органів Державної виконавчої служби України органам Міністерства юстиції України. Проте, крім системи підпорядкування відділів Державної виконавчої служби України відповідним управлінням юстиції, існує внутрішня система підпорядкування в самій Державній виконавчій службі, що полягає в особливому порядку призначення на посаду та звільнення з посади державних виконавців.

Принцип комбінування спрямований на недопущення дублювання і паралелізму в управлінській діяльності структурних підрозділів Державної виконавчої служби України, непогодженості між ними, наявності зайвих проміжних ланок, відсутності, недостатності та застарілості правової регламентації їх статусу.

Принцип професіоналізму і компетентності посадових осіб Державної виконавчої служби України включає в себе чинники, які різні за своєю сутністю, але взаємообумовлені та взаємопов'язані.

Принцип персональної відповідальності посадових осіб Державної виконавчої служби України займає особливе місце в системі принципів і відіграє важливу роль у практичній реалізації завдань і функцій Державної виконавчої служби України. Такий принцип закріплює саме юридичну відповідальність: кримінальну, адміністративну, дисциплінарну, цивільно-правову. Насамперед посадова особа органів Державної виконавчої служби України несе відповідальність за невиконання або неналежне виконання своїх службових обов'язків.

Принцип контролю знаходить своє практичне втілення в повноваженні відповідних органів Міністерства юстиції України перевіряти ефективність діяльності, що проводиться органами Державної виконавчої служби України (далі – ДВС України).

Принцип неупередженості державного виконавця спирається на процедуру самовідводу державного виконавця або його відводу сторонами, або їх представниками. Загальними підставами для відводу мають бути заінтересованість у результаті виконання рішень або інші обставини, що викликають сумнів у неупередженості державного виконавця [9].

Принцип пріоритетності звернення стягнення на майно боржників-громадян встановлює, що стягнення насамперед звертається на наявні в боржника грошові кошти та інше майно, і лише за їх відсутності – на заробітну плату та інші види доходів боржника.

Принцип безпосередності виконавчої діяльності полягає в наданні повноважень на вчинення дій виконавчого провадження лише одному державному виконавцю.

Отже, зазначені принципи організації та діяльності органів ДВС України не є вичерпними. Цей перелік можна продовжувати і звужувати. Принципи функціонування Державної виконавчої служби є системою, у якій вони взаємопов'язані та взаємозалежні. Тому порушення одного з них може призвести до порушення інших. Успіх їх реалізації досягається послідовним застосуванням усієї системи принципів і кожного з них окремо.

Із часів становлення України як самостійної, незалежної, соціально-демократичної держави найбільш популярною юридичною асоціацією була адвокатура (Закон України «Про адвокатуру»). Її принципи, форми та функції лягли в основу розвитку нотаріату, який першим став державно-асоційованою організацією, що поєднує в собі державних та приватних нотаріусів (ст. 1 Закону України «Про нотаріат»). З позиції порівняльно-правової теорії це дає нам змогу по-новому дивитися на розвиток ДВС України, що в перспективі може стати державно-асоційованою організацією з основною функцією – примусове вилучення майна адміністративно-правовими засобами щодо виконання рішень судових та інших юрисдикційних органів, які вчинятимуться державними і приватними виконавцями.

Саме майно, що примусово вилучається за рішенням суду та іншого юрисдикційного органу ДВС України, досліджуємо як складову об'єкта адміністративно-примусової діяльності у виконавчому провадженні. Особливість цієї складової полягає в тому, що примусово вилучене майно виступає предметом примусово-виконавчої діяльності державного виконавця у зв'язку з тим, що воно має матеріальні ознаки: форму, обсяг (кількісно-якісні характеристики), розташування в просторі за певним масштабом, перебування в часі, наявність у певного кола осіб (боржника, виконавця, стягувача, тощо). У залежності від суб'єкта виконавчого провадження майно буває власністю боржника, стягувача або інших осіб, які відповідають субсидіарно чи солідарно за поведінку боржника, що підтверджується, наприклад, судовим рішенням. З одного боку, примусово вилучене майно виступає об'єктом відносин власності, а з іншого – складовою об'єкта примусового виконання рішень суду або іншого юрисдикційного органу у виконавчому провадженні. Тобто в процесі другої об'єктивації таке майно виступає предметом адміністративно-примусової діяльності ДВС України як матеріалізована субстанція. І суд або інший юрисдикційний орган вказує в рішенні на майно (матеріалізовану субстанцію як предмет примусового вилучення), а ДВС України в особі державного виконавця, адміністративно-правовими засобами точно, однозначно і правильно повинно визначити досліджувану об'єктивацію майна як предмета з його юридичними і фактичними зв'язками з тим чи іншим суб'єктом. Тобто державний виконавець на фаховому рівні повинен розтлумачити об'єктивні, майново-предметні, суб'єктивні зв'язки для уникнення помилок при здійсненні виконавчого провадження при реалізації рішення суду або іншого юрисдикційного органу майнового характеру.

Дослідження адміністративно-правової діяльності ДВС України щодо примусового виконання рішень майнового характеру буде не повним без визначення принципів, тобто основоположних засад такої діяльності.

Принцип (лат. *principium* – «основа, початок») – «основне, вихідне положення якої-небудь наукової системи, теорії... внутрішнє переконання, норма або правило поведінки» [10].

Принципами права А.М. Колодій, Н.І. Матузов, А.В. Малько вважають «основоположні начала, ключові ідеї права, що визначають та виражають його сутність..., об'єктивні властивості права. Вони відображають закономірності суспільного розвитку, потреби даного суспільства» [4, с. 6]. Таке розуміння принципів права ми вважаємо доцільним, якщо зазначені ідеї не відірвані від суспільного життя і належним чином забезпечують його нормативно-правове регулювання.

Значну увагу принципам виконавчого провадження як основній діяльності ДВС України приділено такими вченими, як Ю.В. Білоусов, В.А. Кройтор, М.М. Фролов, Н.М. Ясинок. Так, Ю.В. Білоусов визначає під принципами виконавчого провадження закріплені в правових нормах основні засади, керівні положення, які визначають організацію органів державної виконавчої служби, зміст і спрямованість її діяльності, правовий статус учасників виконавчого провадження [5].

В.А. Кройтор, М.М. Фролов, Н.М. Ясинок під принципами виконавчого провадження розуміють систему нормативно закріплених основних ідей, положень, що визначають сутність і зміст правових відносин, які виникають при примусовій реалізації рішень судових та інших юрисдикційних органів [5].

Підсумовуючи висловлене, наведемо власне розуміння поняття принципів виконавчого провадження щодо примусового виконання рішень майнового характеру як ґрунтовної діяльності ДВС України. Під ними вбачаємо систему нормативно закріплених основоположних ідей, що відображають сутність, закономірності будови, особливості функціонування та розвитку ДВС України щодо здійснення примусового виконавчого провадження рішень судових та інших юрисдикційних органів майнового характеру.

При аналізі наукових джерел цікавими постають думки В.А. Кройтора, М.М. Фролова, Н.М. Ясинок щодо значення принципів виконавчого провадження: виступають орієнтиром у нормотворчій діяльності, дозволяючи удосконалювати законодавство про виконавче провадження у відповідності до основних ідей; дозволяють органам примусового виконання й особам, які беруть участь у виконавчому провадженні, забезпечити правильне розуміння законодавства про виконавче провадження і застосовувати його у відповідності з його суттю [5].

Якщо на функціональних принципах будується адміністративне та адміністративно-процесуальне регулювання діяльності ДВС України щодо примусового виконання рішень майнового характеру, то примусове виконавче провадження безпосередньо забезпечується спеціальними принципами, в основі яких лежить примусовість виконання рішень судових та інших юрисдикційних органів державним виконавцем. До цієї групи принципів входять:

1) принцип примусового захисту власності та інтересів стягувача, що базується на застосуванні державним виконавцем заходів адміністративно-правового примусу в ході здійснення виконавчого провадження з метою відновлення майнових прав стягувача. Примусовість у контексті аналізованого принципу виступає процесом адміністративного та адміністративно-процесуального впливу державного виконавця не тільки на боржника, але й на інших учасників виконавчого провадження, у тому числі державні, колективні й приватні організації – юридичні особи, а також на посадовців (осіб, що здійснюють керівну функцію), які є носіями інформації про власність, майно, фінансовий стан та доходи боржника;

2) принцип безпосередності примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів визначає, що примусове виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів, у тому числі майнового характеру, здійснюється державними виконавцями районних, міських (міст обласного значення), районних у містах відділів ДВС України. Як зазначає М.Й. Штефан, винятком із принципу безпосередності є можливість здійснення примусових виконавчих дій іншими органами, організаціями та посадовими особами на вимогу чи за дорученням державного виконавця (ч. 3 ст. 2, ст. 9 Закону України «Про виконавче провадження»). Вказані науковцем винятки з принципу безпосередності виконавчого провадження за логічним розмірковуванням є опосередкованим виконанням доручень державного виконавця щодо примусової реалізації рішень суду та інших юрисдикційних органів і не входять до змісту цього принципу [8];

3) принцип опосередкованості примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів є важливим у зв'язку з тим, що під час виконавчого проваджен-

ня державний виконавець для захисту прав, свобод та інтересів стягувача адміністративно-правовими засобами впливає на інших суб'єктів, які безпосередньо реалізують рішення суду, опосередковане постановою державного виконавця, впливаючи на майно і доходи боржника. За принципом опосередкованості примусового стягнення майна за рішенням суду чи іншого юрисдикційного органу ДВС України фактично делегує повноваження здійснювати стягнення та контроль за надходженням майна та коштів боржника з вирахуванням уповноваженими суб'єктами необхідних за процентною кількістю і якістю окреслених надходжень. Вважаємо таку процедуру позитивною, але в цьому випадку виникає проблема здійснення квадроконтролю за виконанням рішення такими виконавчими органами: 1) судом, 2) державним виконавцем 3) відомчим і надвідомчим контролем установою чи організацією, яка забезпечує виконання рішення суду, 4) стягувачем;

4) принцип санкціонованого державного примусу, спрямований на порушення прав боржника, недоторканість житла, право власності є, на думку його авторів (С.Я. Фурси і С.В. Щербак), визначальним у формуванні методів виконавчого провадження [7]. На наш погляд, актуальність цього принципу полягає в тому, що саме державою в особах суддів, державних виконавців та прокурорів, що здійснюють нагляд за законністю діяльності попередніх, вчиняється примусове виконавче провадження в інтересах стягувача та на його користь із порушенням прав і свобод боржника. Державні гарантії прав і свобод боржника усуваються тільки судом через судові рішення. Вважаємо, що стягувач уповноважений Законом України «Про звернення громадян» звертатися до державної виконавчої служби з метою задоволення своїх інтересів усупереч інтересів боржника. Санкціонований примус здійснюється тільки державними органами, тобто санкціонується судовою владою від імені держави, а здійснюється примус державним виконавцем;

5) принцип своєчасності здійснення заходів примусового виконання та виконавчих дій пов'язаний з ідеєю швидкісного і якісного здійснення примусового виконавчого провадження та означає, що виконавчі дії та примусові заходи виконавчого провадження повинні виконуватися у встановлені законом строки. Таким чином, момент своєчасності в примусовому виконанні рішень суду майнового характеру конкретно визначається складом юридичних фактів, до яких відноситься такі: наявність рішення суду про заборгованість; виконавчий лист та заява стягувача, а також постанова про відкриття виконавчого провадження, складена державним виконавцем та затверджена начальником відділу ДВС України. Результатом принципу своєчасності є обов'язковість вилучення в повному обсязі майна боржника в інтересах стягувача. Вважаємо, що за принципом своєчасності для прискорення здійснення виконавчого провадження треба зменшити кількість вказаних юридичних фактів і підвищити оперативність державного виконавця через опанування тактико-спеціальної підготовки щодо здійснення примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів, у тому числі майнового характеру;

6) принцип співвідношення обсягу вимог стягувача і заходів примусового виконання покликаний забезпечити взаємний баланс прав і законних інтересів стягувача і боржника. Вказаний принцип означає, що при зверненні стягнення на майно боржника, накладення на нього арешту, здійснення від імені боржника і за його рахунок певних дій, примусова діяльність державного виконавця повинна бути спрямована на задоволення тільки того обсягу вимог стягувача, які визначені в рішенні суду чи іншого юрисдикційного органу;

7) принцип залучення правоохоронних органів та їх силових структур до примусового виконання рішень витікає з міжгалузевго принципу координаційної взаємодії та означає, що під час примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів державний виконавець із метою забезпечення громадського порядку має право залучати до їх провадження працівників органів внутрішніх справ (ч.ч. 2–3 ст. 10 Закону України «Про виконавче провадження»). Однак на сьогодні рівень взаємодії ДВС України та органів внутрішніх

справ є недостатнім. Тому вважаємо за необхідне розширити правовий статус спеціального підрозділу судової міліції «Грифон» із надання силової допомоги державним виконавцям під час здійснення примусового виконавчого провадження, а також у приватному житті, якщо їм загрожуватиме небезпека через виконання службових обов'язків;

8) принцип взаємодії з трудовими колективами, громадськими організаціями, державними органами та приватними фірмами під час примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів покликаний, на нашу думку, спростити діяльність судового виконавця та прискорити процес виконавчого провадження. На підставі цього принципу державним виконавцем можуть залучатися до проведення виконавчих дій експерти, спеціалісти, суб'єкти оціночної діяльності, перекладачі, спеціалізовані організації (на тендерній основі) для реалізації майна боржника (ст. 5, 14, 15, 57, 61 Закону України «Про виконавче провадження» [40]), що значно розширює можливості державного виконавця з виконання покладених на нього обов'язків. Також необхідно відзначити профілактично-виховний аспект цього принципу, який реалізується шляхом повідомлення перелічених установ за місцем проживання або роботи боржника про факти порушення ним вимог законодавства про виконавче провадження (ст. 5 Закону України «Про виконавче провадження»). Таке повідомлення не тільки стимулює боржника на скоріше задоволення вимог стягувача та закінчення виконавчого провадження, але й є попередженням для інших осіб щодо примусових наслідків невиконання рішень судів чи інших юрисдикційних органів.

Висновки. Отже, визначені принципи є основоположними в діяльності державного виконавця з приводу примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів, у тому числі й майнового характеру. Водночас стверджуємо, що у зв'язку з реформуванням процесу державного провадження, зокрема з пропозиціями введення інституту присяжних виконавців, прогнозуємо появу нових спеціальних принципів виконавчого провадження: добровільності об'єднання, самоврядності, колегіальності, поєднання партнерства та конкурентності з державними виконавцями, креативності примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів.

Список використаних джерел:

1. Безсмертний Є.О. Адміністративно-запобіжні заходи, що застосовуються органами внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Є.О. Безсмертний ; Університет внутрішніх справ. – Х., 1997. – 154 с.
2. Закон України «Про державну виконавчу службу» від 24.03.1998 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=202%2F98-%E2%F0>.
3. Закон України «Про виконавче провадження» від 21.04.1999 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=606-14&pass=4/UMfPEGznhhMkw.Zi8xWmPeHI4Ucs80msh8Ie6>.
4. Колодій А.М. Принципи права України : [монографія] / А.М. Колодій. – К. : Юрінком Інтер, 1998. – 208 с.
5. Кройтор В.А. Виконавче провадження : [навч. посібник] / [В.А. Кройтор, М.М. Фролов, Н.М. Ясинок] ; за ред. канд. юрид. наук, доцента В.А. Кройтора. – Вид. 2-е, дороб. і доп. – Х. : Еспада, 2005. – 232 с.
6. Теория государства и права : [курс лекций] / под ред. Н.И. Матузова и А.В. Малько. – М. : Юрист, 1997. – 672 с.
7. Фурса С.Я., Щербак С.В. Виконавче провадження в Україні: [навч. посібник] / С.Я. Фурса, С.В. Щербак. – К. : Атіка, 2002. – 480 с.
8. Штефан М.Й. Виконання судових рішень : [навч. Посібник] / М.Й. Штефан, М.П. Омельченко, С.М. Штефан. – К. : Юрінком Інтер, 2001. – 320 с.

9. Щербак С.В. Адміністративно-правове регулювання виконавчого провадження в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / С.В. Щербак ; Інститут держави і права ім. В.М. Корецького. – К., 2002. – 224 с.

10. Юридична енциклопедія : в 6 т. / ред. кол.: Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К. : Укр. енцикл., 1998– . – Т. 4 : Н–П. – 2002. – 720 с.

МИКУЛЕЦЬ В. Ю.,

кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри
кримінального права і правосуддя
(Міжнародний економіко-гуманітарний
університет імені Семена Дем'янука)

УДК 342.95

ІНФОРМАЦІЙНІ ВІДНОСИНИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ: ЗАГАЛЬНОПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА

У статті проаналізовано інформаційні відносини у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, що орієнтовані на інтереси людей, а також їх правове забезпечення. Робитиметься акцент на з'ясуванні суті цього виду відносин, їх структурі та особливостях. Удосконалення регулювання інформаційних відносин у сфері безпеки дорожнього руху пов'язується з високими показними дорожньо-транспортних пригод, дорожньо-транспортного травматизму.

Ключові слова: *інформаційні відносини, інформаційний простір, інформаційне суспільство, правове регулювання інформаційних відносин, структура інформаційних відносин.*

В статье проанализированы информационные отношения в сфере обеспечения безопасности дорожного движения, ориентированные на интересы людей, а также их правовое обеспечение. Делается акцент на выяснении сути данного вида отношений, их структуре и особенностях. Совершенствование регулирования информационных отношений в сфере безопасности дорожного движения связывается с высокими показателями дорожно-транспортных происшествий, дорожно-транспортного травматизма.

Ключевые слова: *информационные отношения, информационное пространство, информационное общество, правовое регулирование информационных отношений, структура информационных отношений.*

This paper examines the relationship information in the field of road safety, which focused on the interests of people and their legal support. Emphasis shall be made to ascertain the merits of this type of relationship, their structure and features. Improving the regulation of information relations in road safety associated with high ostentatious accidents, road traffic injuries.

Key words: *information relationships, information space, information society, legal regulation of information relations, structure of information relations.*

